

БУКТИЊА У ТАМИ

ГОРАН ПОЛЕТАН

ΕΕΚΠ
“ΣΦΕΡΑ”

БУКТИЊА У ТАМИ

SRBINDA™

DOWNLOADED FROM:
www.SRBINDA.COM

Издавач / Published by:
Еколошко-етнолошки културни центар “Сфера” /
Center Of Ecology, Ethnology and Culture “Sphere”
Novi Sad, SERBIA, 2012

COPYRIGHT © 2012 by GORAN POLETAN

DESIGN & LAYOUT : SRBINDA

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the author.

ISBN : 978-86-85539-16-9

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14

ПОЛЕТАН, Горан,

Буктиња у тами / Горан Полетан. – Нови Сад:
Еколошко-етнолошки културни центар “Сфера”, 2012. – 46 стр.

Начин доступа (URL) : <http://www.srbinda.com/>. – Стр. 4-6:
Предговор / Оливера Шијачки. – Белешка о аутору: стр. [47].

ISBN 978-86-85539-16-9

COBISS.SR-ID 274823175

ПРЕДГОВОР

Када се упозна поезија Горана Полетана, уочиће се да је то веома занимљив поетски свет, чија је основа љубав и све оно што не води том циљу није достојно да буде саставни део живота. Богатство емоција у његовим песмама плени својом искреношћу и сугестивношћу, али исто тако у тим песмама се осећа и колико је поезија рефлексивна и има своју мелодију. И у том свом немирном поетском свету песник успева разним симболима да обележи све оно што га тишти.

Додуше, у поезији је све у зачараном кругу маште, па чак и када се преплиће са реалним посматрањем, песник ће трагати за скривеним мислима и тако ће та суптилна поезија бити у сталном песниковом трагању за емотивним виђењем света. И када песник каже: ‘Сиједи старац, у мом младом тијелу’ наговешатава нам и искуство и жељу песника да нам дочара свој емотивни живот, али постоји и друго виђење духовне супстанце: ‘Ја сам само један од многих / Што су на немир осуђени’, али песник ће изнети и своју интимну жељу: ‘Хтио бих да загрлим читав свијет’ и на тај начин ће нам предочити најемотивнији песнички исказ о ономе што жели, а поезија је баш та која му помаже да то и оствари, ту своју бескрајну емоцију и посматрање живота око себе. Баш као што је и Оскар Давичо тврдио: ‘Песник неће преписати живот, он ће га поново створити’.

У својој поезији Горан Полетан примећује ону праву слику повезаности природе и човека. Воли природу и види у свему њен значај за човека и кад каже: ‘На небу тишина к’о у мојој души’, тиме ће сликовито алудирати о целини песника и природе. Разуме се да само прави песник може на посебан начин да упија слике природе и испољава их на песнички начин, јер га спонтано инспиришу, да

би се уочила та синтеза људског трајања. Исто тако, и када песник констатује: ‘Нема краја, ни почетка / Живот тек је путовање’ он нам алудира на све оно што нас чека.

Из песме у песму, уочићемо да се углавном сударају романтичне инспирације и мисаони концепт песме, непосредно и промишљено у исто време и баш тај унутрашњи порив чини срж његове поезије, јер то су праве енигме поетског света.

Многи ће у његовим стиховима пронаћи себе и сродна осећања, што и јесте ефектно обележје добре поезије, јер је песник искрено у стихове удахнуо своју душу. Он ће и даље наставити да трага за оним симболима који акцептирају песникову емотивну енергију. У ствари, љубав неће престати да буде инспирација у том трагању. Када се на овај начин упозна поезија Горана Полетана, уочиће се да је он пронашао траг и ишао правим песничким путем јер је стваралачку инспирацију веома добро асимиловао у биће сопственог света.

Оливера Шијачки

БУКТИЊА У ТАМИ

СТАРАЦ

Старац, сиједи, у мом младом тијелу,
скривене суштине преде златне нити.

Расплео је дугу браду бијелу,
сав је мудрост, сав саздан од бити.

Хармонијом, миром и свјетлошћу зрачи,
на свијет овај са осмијехом гледа.

У свој чудни свијет ме све више увлачи,
своја ми искуства, давна, исповиједа.

ОДА ОПШТЕМ

На свом путу стамен стојим,
свјестан шта ми судба спрема.

Зар нестанка да се бојим,
да сам ништа, да ме нема...!?

Идем путем свог праучишта,
спасоносне, вјечите празнине.
Једно желим, ако желим ишта,
милозвучну музику тишине.

Нема краја, ни почетка,
живот тек је путовање.
Свак' је предак неког претка:
душе станишта мјењање.

Све што живи, што се миче,
у тај закон се уклапа,
из једнога то све ниче
и све се у једно стапа.

ПОНОЋ

Поноћ, сред сабласног кварта,
улице загрљене с тамом.
Ја, као Хесеов Сидарта,
још тражим срећу у себи самом.

У јазбинама све су већ звијери,
што су ми пред Богом браћа,
од страха и ваздух трепери,
а моја нога смјело корача.

Мене не плаши ноћна тмина.
Тишина мојој души годи,
а, ако ми је смрт судбина,
ево, нека се сад догоди.

Свјетлост нас смрти неће спасти,
звјезде су, већ, све записале.
Воде нас путем до пропасти
силе што су нам живот дале.

Залуд нам дивље отимање,
снажна нас рука путем води,
залуд нам оружје, новац, знање,...
са нама јачи руководи.

ПРОМАШИХ ВИЈЕК

Промаших вијек! Ко су ови људи?
Видим, у чуду ме гледају домаћи...
Као да сам рођен прије триста љета,
у овом времену не могу се снаћи.

Ја не разумијем језик ових људи.
Они, исто тако, не схватају мене.
То је к'о еунуху причати о страсти,
к'о најбољом књигом нудит' неписмене...

СЛАВУЈ И РУЖА

У једној запуштеној башти,
окожуеној шумом,
по читав дан је весело пјевао
један млади славуј.

Једнога дана,
његову пажњу привуче
један, тек процвјетали, пупољак руже,
која је у башти расла.

Славуја је љепота тог пупољка
сваки дан опчињавала све више и више
и он је почео да сво вријеме
проводи поред те,
послије кратког времена,
већ, у пуној љепоти, расцвјетале руже,
да би, ускоро, опијен њеном љепотом,
сваку своју пјесму
посвећивао само њој.

Читава околина је одјекивала
од његове заљубљене пјесме,
све док, једнога дана,
ружа није почела да вене.

Несвјестан ружине праве природе,
славуј је почео да вене заједно с њом.

Његова пјесма је постајала
све тужнија и тужнија,
да би, на крају, потпуно заћутао.
Још кратко вријеме је туговао,
а онда, од туге и угинуо.

Ружа, чим јој тај цвијет отпаде,
пусти нови пупољак
који ће измамити пјесму
неког новог славуја.

У СЛАВУ ЉУБАВИ

Волио сам те,
јер си ме вољети знала.
Зато ти и пишем овај стих.

Одабрао сам те
јер си ме одабрала,
између милиона осталих.

Сањам те,
кад год ми дођеш у снове,
а и на јави, кад год ниси ту.

Радости
увијек ми доносиш нове,
да одагнаш сваку тугу и досаду.

Вољела си кад сам
ласкао ти вјешто,
љепоту твоју ријечима славио.

И сад сам хтио
рећи, лијепо, нешто...
Био сам смислио, па заборавио.

ДИСТАНЦА

Упркос могућој грижи
савјести, морам рећи:
-што ти је неко ближи,
то ти је душман већи.

Што год му више дајеш
и што му чиниш боље,
више ћеш да се кајеш,
када је лоше воље.

'Залуд му последије ријечи
кајања, извињења...
Рани те, па те лијечи
и никад се не мијења...

Зато је дистанца света
и међу најближима.
Ни међу родбином не смета
да дужног респекта има!

ВРАНЕ

Вране, вране,...
црни лабудови,
нераздвојни ви сте
с човјеком другови.

Једине сте што га
читав живот прате
и на крају пута
сваком поздрав дате.

Зашто вас нађоше
да значите тугу?,
нек за такав симбол
нађу птицу другу.

БЛИЖЕ

Још један рођендан данас славим,
још један корак ближе смрти...
Живим, не гледам гдје ће стати
точак судбине што се врти.

Без страха, туге ил' жаљења,
ја мирно гледам смрти у лице,
јер, када умрем, идем се родит',
у лику човјека, мрава, ил' птице...

Крај је почетак истог круга,
опет крећемо све изнова...
Ми смо к'о вода што има облик
сад облачака, сад морских валова.

ДИЛЕМА

При поласку на фронт, минут-два слабости...

Срећу желе мајка, баба и дјед стари,
борац још на Церу и на Колубари.
Најтеже му да се са дјецом опрости...

Божје ја плачем! Је ли то могуће?

*Ја, који смрти кезим се у лице,
који у бијег тјерам душмане, убице...,
плачем када, кришом, излазим из куће.*

*Плачем, брижно љубим уснула ми чеда,
да не чујем, плачно: -Тата кад ћеш доћи...*

*Брине ме само ко ће им помоћи
ако их тата више не угледа.*

И кад сам у рову та ме слика прати.

*Нечији очеви моји су душмани
и, сигурно, свако на супротној страни
моли Бога да се читав дјеци врати.*

*Што ми Божје даде срце оволико,
срце које само имају хероји?*

*Ја сам сретан што се никога не боји,
ал' нисам што мора вољети толико.*

*...Ал' хтио, не хтио, борити се мора
јер ово нам вријеме избора не даје.
Када ћемо престат' слушат' плач. јецаје?,
све до краја рата нема одговора.*

*Знам, многе ће мајке до тад заплакати,
многе куће остат' без свог домаћина,
многи зажалити оца, брата, сина,
жене 'залуд чекат' мужа да се врати...*

*Ал' се трже одмах, мисли се постиди.
Зар он, војник, тако, к'о баба да збори!?
Ратнику је света дужност да се бори,
заборави на све када битку види...!*

МОЈА РОДБИНА

Моја се родбина полако сели,
дијеле судбину давних им предака,
неколико кофера са собом понијели,
сузних очију и тешка корака.

Моја се родбина полако сели,
њихове вапаје нико ни не слуша,
као кад се човјек са животом дијели,
...одлази тијело, ал' остаје душа.

Моја се родбина полако сели,
тмурни, као да сунце их не грије.
Ја их водим тамо гдје нису жељели,
баш као Мојсије, или Арсеније...

Моја се родбина полако сели.
Судбина их води на други крај свијета.
Знају: нигдје им се нико не весели,
и рођеном брату избјеглица смета.

Моја се родбина полако сели,
у туђој земљи, опет све изнова...
Неки су већ нови живот започели,
али без сласти, радости и снова.

ЛИМИТ

Кад би неко Бога мог'о описати...
До сада га није објаснио нико.
Кад би просвјетљење могли насликати...
Није се родио ко би га наслик'о!

Ко да објасни пространство универзума:
мора, а не може, имати краја...?
Откуд' долазе слике када човјек дума,
откуд' просвјетљење - визија бескраја?

Они који доживе самоспознају,
ријетки срећници, од Бога одабрани,
не могу да објасне, или опис дају,
...умиру мудри, ал' неисказани.

ДЈЕЦА ХЕРОЈА

Гризе ме савјест што сам жив,
стид ме је оних што погинуше.
К'о да сам, лично, због тога крив,
боли ме што се дјеч'је наде руше.

Ви сте, сирочићи, дјеца херојима,
презриво у очи погледајте свима,
јер би незахвални, и ја међу њима,
пред вашим се требали стидјет' очевима.

Подигните чела, дјецо бесмртника,
јер они су вама оставили славу.
Многи им се нећете ни сјећати лика,
али су им дјела у незабораву.

Сваког, ко се може човјеком назвати,
к'о нож ће ваши погледи да боду.
Требао би рећи, онај ко се врати,
вашим очевима хвала за слободу.

НИКО НЕЋЕ ЗНАТИ

Одлазим. Са хладним погледом.
И нико не чује душе ми вапаје.
Одлазим. Поздрављам све редом,
док ми дио срца заувјек остаје.

Колику односим тугу у грудима,
то не види нико, нико знати неће
и мир мој у оку остати ће свима,
неће знати колико, ту, остављам среће.

ВЕЛИКАНИ ДУХА

Волим све велике људе од духа:

Лао Це, Конфучије, Буда,
Мојсије, Исус Крист и Мухамед
оставили су трага свуда.

Лао Це је славио празнину,
кроз Јин и Јанг објасни Тао.
Конфучије живје за овај живот,
о овоземаљском све је знао.

Буда се повуче у самоћу
да спозна љепоту бестјелесног,
да дух припреми за одлазак
из овог тијела, за њега тијесног.

Мојсије, прво Јевреје спаси
од дугог ропства у Египту,
па заповјести бож'је прогласи
у камену и у скрипту.

Исус је људе учио вјери:
-Без чисте душе нема ни мира.
У постојање Бога да народ увјери,
он послије смрти инкарнира.

Мухамед закон Шеријет створи,
да ред унесе међу људе,
да бар због страха од Алаха,
свако достојан човјека буде.

Рама је творац религије,
јер он је био претеча свега.
Кришна у Ведама све записа.
Остали су учили од њега.

...Да не остану непоменути:
Хермес, Зарасутра, Питагора...
Сви они за знатичељне
дадоше безброј одговора.

МИР

Ја нећу никоме судија бити,
не, нећу чак ни критичар...
...Зар ја другима мане тражити,
а сам их имам стотину бар!?

Моје су руке увијек раширене,
хтио бих да загрлим читав свијет.
Љубав, само љубав, тече ми кроз вене,
мржња ми не пада на памет.

Ни за чиме не вапијем више,
сад се свијета битисању дивим.
Ни за чим ми срце не уздише,
безбрижан сам, као биљка живим.

Ја не патим више ни за киме
и ни једној жеља ме не вуче,
пошто пробах све чари интима
вреле страсти покидах обруче.

РЕАЛИСТ

Ја нисам литерарни сликар,
ја своје мисли у стихове точим
и би'ћу срећан ако буде неко,
коме то могу да предочим.

Нису песимизам, већ реалност клета,
ове мисли што ме цијели живот прате,
а назват ће ме, можда, Црни пјесник
они што ни близу нису да ме схвате.

ДУХ

Ја не видим! Око мене тмина.
Ја не чујем! Свуд гробна тишина.
Не осјећам, остадох без тијела.
Од свег' само душа оста цијела.

Мир. Тишина. Ево и свјетлости...!
Не боле ме више старе кости.
Растадох се с драгим и познатим,
ал' не желим више да се вратим.

Дух постадох, не види ме нико,
не чује ме нико николико.
Дирам многе, нико не осјети,
...зашто ли се сви боје умријети?

Ја, практично, више не постојим.
Више нема чега да се бојим.
Од ватре ми, вреле, ништа није,
мач не сјече, метак ме не бије...

Сад без страха изазивам звијери,
ал' ни једна ни да се помјери.
С ајкулом се борим сваког дана,
од зубију, њених, немам рана.

Најјачима кезим се у лице,
за нос вучем злогласне убице.
Не бојим се најгоре болести,
...можете ми и кугу довести.

Нећу више никад да се родим
јер се 'вако баш лијепо проводим.
Идем свуда куд ми срце жели...
Нека су ми, баш, живот узели!

Хвала Богу, живио сам тако
да сам душу испустио лако,
оставивши сретна покољења
са наслијеђем части и поштења.

Сад се могу посветити себи,
нема никог да ми зановјета,
па уживам, а зашто и не бих?
Нити ме шта боли, нити ми ко смета!

ЦРНОКОСА ЉЕПОТИЦА

Црнокоса љепотица
мене чека цијелог вијека.

Црнокоса љепотица
стрпљиво, к'о мајка чека.

Црнокоса љепотица
не мами ме својим тијелом,
она чека да оставим
љепотицу сву у бијелом.

Црнокоса љепотица
зна на крају њој ћу доћи,
од њеног ми загрљаја
нема спаса ни помоћи.

Црнокоса љепотица
од љубоморе не пати:
чека, јер зна да ћу, задњи,
свој плес са њом отплесати.

ТРАГЕДИЈА ГЕНИЈА

Трагедија генија
одувијек постоји,
одувијек се народ
паметнијег боји.

Размишљање његово
с народним се коси
и у дух бајати
он немир уноси.

Народ хоће само
себи сличне људе.
...Зар да од њих неко
паметнији буде!?

Шта он, тамо, има
да нам памет соли!?
Нит' пуши, нит' пије,
нити провод воли...

ТЕЧЕ ЖИВОТ

Тече живот, тече живот,
...дан по дан,
прође брзо, док удариш
длан о длан.

Живот траје цијелу вјечност,
...никад проћи,
болесноме, жалосноме,
...у самоћи.

Ој животе, препун среће,
вјечно трај,
ја не желим да ти икад
дође крај.

Дођи смрти, спаситељу,
склони гада,
црни живот пун несреће,
боли, јада,...

Живот славе и проклињу,
...како ко,
некоме је један пуно,
а некоме мало сто.

ТЕБИ

Волио сам многе, многе ме вољеше...
Поклањах им себе, с пуно страсног жара,
али моме срцу нико драг не бјеше
као ти љубави, садашња и стара.

Обично се сјећамо тренутака страсти,
љубав као осјећање нема такву снагу,
ал' тас ће, са тобом, истог трена пасти,
ако било с којом ставим те на вагу.

Знам да нико не би имао стрпљења,
к'о што ти га увијек имаш са мном мила.
Са нарави што се сваког часа мијења,
друга би ме до сад давно оставила.

ЈЕДАН ОД МНОГИХ

Ја ни по чему нисам изузетан
и много је оваквих било прије мене.
Нисам заслужан, можда само сретан,
ако мислиш да сам вриједан успомене.

Ја сам само један од многих,
што су на немир осуђени.
Да цијели живот за суштином трагам
одређена је казна мени.

Зато не живим да ми масе кличу,
за пут у вјечност полако се спремам
и не очекујем да ће да ме цијене
они са којим разговора немам.

Знам да никад нећу бити схваћен,
ал' знам и то да нисам једини.
И прије су многи исте среће били,
многи у сусрет иду тој судбини.

НАДА

Од када Каирос са земље оде,
неста радости са свјетла дана,
на дуго одлетјеше роде
и зачу се грактање врана.

Из црног неба, црне кише
створише бујице најгорих зала,
које све добро потопише
у мутним ријекама стрмих обала.

Још увијек траје то вријеме безнађа,
Содоме и Гоморе су на све стране.
Данима се сунце не рађа
и ништа не слути да ће да сване.

Ал' васкрснуће, опет, једног дана
одавно уснули врлина и срећа
и би'ће опет дјеца насмијана
у безбрижној игри сред поља од цвијећа,

јер ни једна киша не траје довијека,
и најгорој олуји некад дође крај,
па већина, ипак, ведар дан дочека
који красе цвркут птица, сунца сјај...

ЖИВОТ I

Часовник живота
никада не стаје,
мада не слушамо
њему откуцаје.

Од самог рођења
почињемо мријети,
ал' смрт је на уму
тек кад нам запријети.

ЖИВОТ II

Шта је људски живот?
...Љуска орахова,
у сред океана,
за јаких вјетрова.

Ал' кад не би стално
о концу висио,
да ли би нам живот
тако драг и био.

ДИЈЕТЕ МОЈЕ

Створих те од самог себе.
Дадох ти живот и, у трансу,
причах ти причу о животу.
...А вријеме је текло неумитно...
Отворих очи и погледах:
видим, странца у крилу држим!

РАЊЕНА ПТИЦА

Погледај оче!
Нашао сам славуја
поломљеног крила.
Да ли да га лијечим
док се не опорави,
или да га оставим на слободи?

То те само живот учи, сине,
како је судбина непобједива.
Ако га ставиш у кавез,
угинуће од туге,
а ако га оставиш на слободи
појести ће га грабљивице.

ЗНАТИЖЕЉА

Кад бих ти рекао
не би вјеровала...
Не, не, не... не би вјеровала...
Ал' добро, ипак, рећи ћу ти!
Кад би само, само знала...

Али, опет,
можда нећеш вјеровати...
Не, не, не...
нећеш вјеровати!

Знам, знам да све би дала,
Ал' ипак нећеш знати.
Можда, можда би вјеровала,
али не могу..., не могу, схвати...

ИЗГНАНСТВО

Изгнанство.
Божија казна,
Када Бог узме све,
осим сјећања, која оставља
да све учине још горим.

Крај једног живота.
Растанак са домом,
растанак са завичајем,
са рођацима и пријатељима,
растанак са свим
што бјеше драго
и који бијеху драги.

Нови почетак.
Као у најгорем сну.
Као у Кафкином роману.
Као на другом свијету.
Као новорођенче.
Као глухонијем.
Као слијепац.
Као потпуна незналица.

Предмет потсмјеха,
хијене се рањеног лава дочепају.

Без језика.

Без правца.

Без пријатеља.

Без прошлости.

Без среће.

НЕДЈЕЉА

У свитај зоре, мисли ми се боре:
којом ћу првом да започнем дан.
Побједи она - да се кренем горе,
до села, па да сав дан одмарам.

Тако и одлучих, не прође дуго,
да само посматрам, сједећи до ноћи,
беспослен, шта бих и радио друго,
већ да гледам како вријеме ће ми проћи.

И сједох ускоро у хлад старе брезе,
гледајућ' са смјешком поља у подножју
и пјевушећ' неку пјесмицу без везе,
посматрах перфектну креацију Бож'ју.

На небу бонаца, к'о у мојој души,
док живице граде тепихе пољана,
млада жетелица у њиви пјевуши,
носталгичним тоном, зове свог драгана.

Дође послије подне. Сунце пође доле,
према врху брда препуног воћњака,
чије сјенке кренуше низ ливаде голе,
постајући дужом, сваким сатом, свака.

И сутон дође... Небо зацрвени.
Постају све блијеђе сјене јабланова.
Паде први сумрак, по земљи и мени,
доносећи сате спавања и снова.

Потпуно затамни и дан сасвим мину,
на небу златна прскалица плану,
тек цврчака пјесма ремети тишину,
сова се већ спрема да заузме грану.

И баш кад помислих да је вријеме поћи:
Довољно сам добио од овога дана,
схватих да неко радује се ноћи:
Шта ту тражи... жена, као извајана...!?

Стојиш, непомична, мјесец те одаје.
Гледам, Боже, жива статуа Венере.
Знам, гдје год кренеш, мамиш уздисаје.
Кога ли ти чекаш, уз какве намјере...?

Нисам ни слутио да ћу тебе срести,
на таквом мјесту, у то доба ноћи...?
Али не, нећу ти надања помести...
К'о да те не видим, нечујно ћу проћи.

Да ме, случајно, не види, онај ком се надаш,
промаћи ћу поред, као сјена само.
Ни ти немој у мене ни да погледаш,
да не би посумњао да се добро знамо.

КРИТИКУ ИГНОРИШЕМ

Нисам оптерећен тиме
да пишем у модерном стилу.
Критику игноришем.

Зар да будем цијењено име,
а да ме читају на силу
они за које пишем...?

§

Ја не спадам међу старце и кукавце,
који само кукају и нешто се жале.
У страху, само се моле.

Не прихватам туђе, тражим своје правце.
Нит' им причам, нити пишем за будале.
Ја нисам роб западне школе.

САДРЖАЈ

1.	СТАРАЦ	8
2.	ОДА ОПШТЕМ	9
3.	ПОНОЋ	10
4.	ПРОМАШИХ ВИЈЕК	11
5.	СЛАВУЈ И РУЖА	12
6.	У СЛАВУ ЉУБАВИ	14
7.	ДИСТАНЦА	15
8.	ВРАНЕ	16
9.	БЛИЖЕ	17
10.	ДИЛЕМА	18
11.	МОЈА РОДБИНА	20
12.	ЛИМИТ	21
13.	ДЈЕЦА ХЕРОЈА	22
14.	НИКО НЕЋЕ ЗНАТИ	23
15.	ВЕЛИКАНИ ДУХА	24
16.	МИР	26
17.	РЕАЛИСТ	27
18.	ДУХ	28
19.	ЦРНОКОСА ЉЕПОТИЦА	30
20.	ТРАГЕДИЈА ГЕНИЈА	31
21.	ТЕЧЕ ЖИВОТ	32
22.	ТЕБИ	33
23.	ЈЕДАН ОД МНОГИХ	34
24.	НАДА	35
25.	ЖИВОТ	36
26.	ДИЈЕТЕ МОЈЕ	37
27.	РАЊЕНА ПТИЦА	38

28.	ЗНАТИЖЕЉА	39
29.	ИЗГНАНСТВО	40
30.	НЕДЈЕЉА	42
31.	КРИТИКУ ИГНОРИШЕМ.	44

Горан Полетан је рођен 1962. у Зеници, бивша Југославија. Радови су му објављивани на: енглеском, француском, њемачком, руском, јапанском, шведском, српском, пољском, италијанском, шпанском, румунском, бугарском и словеначком језику. Добитник је књижевних награда у Јапану, Аустралији, САД, Србији и Хрватској. Аутор је 4 самосталне књиге (у више других књига се појављује као ко-аутор), укључујући и књигу поезије, која се бави пред-хришћанском историјом Европе, са називом СТАРЕ ВАТРЕ ОПЕТ ПЛАМТЕ.

ISBN 978-86-85539-16-9

90000 >

9 788685 539169